

»Odakle smo? — Ne znamo ništa ili gotovo ništa. Tko smo? — Ne velika stvar. Kamo idemo? — Nikud.«

To je iskrena i vrlo bolna ispovijed učenjaka ateiste.

Kada bi kod većine ljudi prevladalo uvjerenje da je čovjek samo razvijena životinja, samo sin zemlje koji neće nikome poslije smrti odgovarati za svoja djela, da će se sva njegova djela pretvoriti u ništa i da će on sam zauvijek potpuno nestati... da li bi bilo moguće stvoriti neki ljudski moral i njim ljude vezati? Da li bi bilo moguće govoriti o idealima i nadati se da će oni u životu nešto značiti? Da li bi imalo smisla propuštati vremenite užitke, svladati požude egoizma i niskih strasti? Ne bi li u svakoj akciji ljudskoj bio odmah prisutan miris groba i apsurd? Ne bi li život na ovom našem planetu bio jednak brodu koji na oceanu probiven prima more i nema nade da će stići ikakva pomoć? Tada su mala utjeha raskošni saloni, glazba i vino koje opija. Osuđeniku na smrt ne koriste zabave ni užici. Onome pak koji broji dane do oslobođenja patnje nisu teške. On živi u nadi, on je već obasjan svjetlom.

Takav je i život kršćanina koji je prožet vjerom da je on dijete Božje, da je sadržaj njegova života ljubav prema Bogu i svim ljudima, a svršetak povratak u kuću Očevu.

PAVAO ŽANIĆ

NAPUŠTENI BOG

*a kad viđaše
da Ilija ne dolazi
probodoše prsi razapetog čovjeka ...
ostadoše samo dvije žene
bačena kocka
i odjeća
i spužva, i ocat,
i smijeh, i suza,
i psovka ...*

*Ne ostade ništa.
Bolje za razapetog čovjeka ...*

P. JURISIĆ